

но, разбира се, както всѣка една версія, тя върви измежду извѣстни кръгове, и се придава тъй, както се и приема.

— Но вий какъ глѣдахте на това?

— Азъ не могъ да кажа нищо, че ще бѣде или не това.

— Не одобрявахте ли това?

— Не могъ да кажа.

— Но кажете *да* или *не*.

— Дѣ, не могъ да кажа.

— Но вий въ дневника си казвате: „дай Боже, струва да умрѣ единъ българинъ за това“. Кой е този българинъ, който трѣбва да умрѣ?

— Не си спомнямъ за това обстоятелство.

— Кажете ни: у кого оставихте дневника си? Защото вий не го дадохте на слѣдствената властъ.

— „*Habent sua fatali litera*“ — И книгитѣ иматъ своята сѣдба. Работата е, че азъ го пратихъ на лице, което считахъ за сигурно, и на такова мѣсто и лице, което слѣдъ смъртта ми да го прати на майка ми. Сега кое е това лице, азъ и прѣдъ слѣдственната властъ, когато ме испитваха, удържахъ се да не кажа. Позволете ми и този пътъ да се удържа, за да не се счете и тъй като менъ и да пострада, не като менъ, но като много други лица. Защото, това лице, въ каквото състояние и да е, както и да стои, то спорѣдъ менъ пакъ е грѣшно много повече. Но пѣка това да му бѣде отмъщението отъ менъ, че не му споменувамъ името.

— Отъ Одесса ли се познавате съ Георги Василиевъ?

— Отъ Одесса.

— Не стана ли тогазъ между васъ дума, по какви причини е станалъ Георги Василиевъ емигрантинъ? Не сте ли го питали?

— Никога не съмъ го распитвалъ за това. Хе! азъ познавахъ и вървахъ Георги Василева за човѣкъ рѣшителенъ, но

— Не сте ли пиевали на Георги Василиевъ, за да върне паритѣ, които е зималъ и той съ Констан. Попова?

— Чини ми се, че имаше такова пѣщо, когато бѣше въ Пловдивъ, но пакъ не помня добръ.

— Константинъ Поповъ, какво ще кажете за бомбитѣ, за които сте ходили въ Севастополъ и Вилна; знаяхте ли цѣлътъ на тия бомби за кждѣ се готвяха?